

ชีวิต

คาวลีย์เกิดในลอนดอนในปี 1618 ในตระกูลพ่อค้า และได้เข้าศึกษาที่ Trinity College, Cambridge ได้ปริญญาเมื่อปี 1639 ในตอนต้น ๆ ของสงครามกลางเมือง เขาหนีไปอยู่ Oxford และได้เป็นเลขานุการของราชเลขาธิการของสมเด็จพระราชินีในปารีสจนกระทั่งราว ๆ ปี 1653 เขาเดินทางกลับมายังอังกฤษในปี 1654 และถูกจับในปี 1655 เมื่อได้รับการปลดปล่อยเขาก็ร่วมมือกับครอมเวลล์และไปอยู่ออกซฟอร์ดเพื่อศึกษาวิชาแพทย์ เมื่อถึงสมัยคืนสู่ราชบัลลังค์ พระนางอลองเรียตตา ก็ประทานตำแหน่งเดิมแก่เขาและที่ดินด้วย แต่เขาก็กังคังหวังที่ ไม่ได้ตำแหน่งในลอนดอนสนใจ เขาจึงไปอยู่ในชนบทเพื่อศึกษาวิชาพฤกษศาสตร์และเขียนเรียงความจนกระทั่งเสียชีวิตลงเมื่อปี 1667 และได้ฝังไว้อย่างหรูหราที่วิหารเวสมินสเตอร์

งาน

คาวลีย์ได้รับอิทธิพลในฐานะกวีจากสเปนเซอร์ และได้ประพันธ์งานไว้มากมาย ตั้งแต่ยังเป็นเด็กนักเรียนอยู่ งานชิ้นแรก ๆ ของเขาเป็นการเลียนแบบสเปนเซอร์ และนักเขียนสมัยพระนางอลิซาเบ็ธคนอื่น ๆ เขาได้รับการจัดให้อยู่ในกลุ่มอภิปราย และเป็นกวีที่มีชื่อเสียงทีเดียวในสมัยของเขา เนื้อหาและชนิดของงานประพันธ์ของเขากว้างขวางและเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ เข้ากับลักษณะความสนใจในสมัยนั้น ทำให้เขาไม่เป็นอัจฉริยะทางกวีนิพนธ์อย่างแท้จริง และถ้าเราจะพิจารณาตามคำจำกัดความของกวีนิพนธ์อภิปรายในสมัยนี้แล้ว คาวลีย์ ก็แทบจะไม่ใช่กวีนิพนธ์เลย ในแง่ที่ว่างานของเขาอยู่ในระดับเดียว ไม่มีความซับซ้อน หรือ การผสมผสานระหว่างความคิดและความรู้สึก ความจริงที่จับต้องมองเห็นได้กับอารมณ์ภายในของกวี ต่อเมื่อเขาหันมาจับงานด้านร้อยแก้ว เขาจึงแสดงความจริงจังและตรงไปตรงมาในความชื่นชมที่เขามีต่อฮอเรซ คาวลีย์เป็นตัวแทนของสไตล์แบบเอพิคิวเรียนโดยใช้ประสบการณ์ที่มีตัวตนบันทึกไว้ด้วยศัพท์ที่ง่ายและเป็นสำนวนแต่ก็มั่นคงและมีตรรกวิทยาที่เป็นสามัญสำนึกอย่างชัดเจน

The Grasshopper: กวีร่ำฟังว่าตั๊กแตนช่างเป็นสัตว์ที่มีความสุขเสียนี้กระไร มีน้ำค้างเป็นเหมือนอาหารทิพย์ไม่ต้องทำมาหากินธรรมชาติก็คอยปรนเปรอให้ ตั๊กแตนเอาแต่มีความสุขสนุกสนาน มนุษย์เสียอีกเหมือนกับเป็นผู้เช่าที่นาในขณะที่ตั๊กแตนเป็นเจ้าของที่ดิน ทุก ๆ ชีวิตรักตั๊กแตน เพราะมันเป็นสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์และความรื่นเริง และเมื่อมันใช้ชีวิตอย่างเต็มที่แล้วมันก็จะได้พักผ่อนตลอดไป

ทำไมกวีเรียกตั๊กแตนว่า Epicurean animal ? คำว่า epicurean มาจากปรัชญาของ Epicurus ซึ่งมีว่า Pleasure is the end of all morality and that genuine pleasure is derived from a life of prudence, honor, and justice.

ผู้ที่เป็น epicure คือผู้ที่หาความสุขในการดื่ม กิน มีรสนิยมิวิไล และค่อนข้างจะมักมากในเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะกามารมณ์

ABRAHAM COWLEY

The Grasshopper

Happy Insect, what can be
In happiness compar'd to Thee?
Fed with nourishment divine,
The dewy Mornings gentle Wine!
Nature waits upon thee still,
And thy verdant Cup does fill,
 'Tis fill'd where ever thou dost tread,
Nature selfe's thy Ganimed.¹
Thou dost drink, and dance, and sing;
Happier then the happiest King!
All the Fields which thou dost see,
All the Plants belong to Thee,
All that Summer Hours produce,
Fertile made with early juice.
Man for thee does sow and plow;
Farmer He, and Land— Lord Thou!
Thou doest innocently joy;
Nor does thy Luxury destroy;
The Shepherd gladly heareth thee,
More Harmonious then He.
Thee Country Hindes with gladness hear,
Prophet of the ripened year!
Thee Phoebus loves, and does inspire;
Phoebus is himself thy Sire.
To thee of all things upon earth,
Life is no longer then thy Mirth.
Happy Insect, happy Thou,
Dost neither Age, nor Winter know.
But when thou'st drunk, and danc'd, and sung,
Thy fill, the flowry Leaves among
(Voluptuous, and Wise with all,
Epicuroean Animal!)Sated with thy Summer Feast,
Thou retir'est to endless Rest.

1. Jove's cupbearer

The Wish : ใน stanza แรกก็แสดงให้เห็นว่าเขาไม่มีวันจะอยู่ในโลกอันยุ่งเหยิงของเมืองใหญ่ได้ ความสุขสนุกสนานนั้นถ้ามากเกินไปก็จะเบื่อเกินไปพอดี เขาสมเพชคนที่สามารถทนความเจ็บปวดเดือดร้อนได้เพื่อแลกกับความสุขทางโลกเพียงชั่วคราวยาม คำที่ใช้เช่น stings, crowd, buz, murmurings และ hive ให้ภาพของรังผึ้งซึ่งหนวกหูและวุ่นวายอยู่ตลอดเวลาเหมือนกับเมืองใหญ่ ๆ ที่อัดแอคับคั่ง

stanza ที่สองแสดงความปรารถนาว่าก่อนตายเขายากมีบ้านเล็ก ๆ สวนกว้าง ๆ เพื่อน 2-3 คนและหนังสือแยะ ๆ ซึ่งจะให้ความรื่นรมย์และความฉลาดแก่เขาและเนื่องจากเขายังตัดกิเลสไม่ขาด เขาก็อยากจะมีคู่เคียงสักคนสวยพอไปวัดไปวาได้ แต่ต้องเป็นคนดี ข้อสำคัญก็คือต้องเป็นที่รักของเขาและรักเขาด้วย

stanza ที่สามเป็นการรำพึงรำพันว่าเมื่อไรหนอเขาจะได้อยู่ท่ามกลางธรรมชาติอันเป็นต้นกำเนิดของความทุกข์ทั้งหลายทั้งปวง แวดล้อมไปด้วยทุ่งนาป่าเขาลำเนาไม้

stanza ที่สี่บอกว่าท่ามกลางธรรมชาตินี้ ไม่มีความหึง ความทะเยอทะยาน การซุบซิบ นินทา หรือ การสอพลอเป็นที่ ๆ เทพเจ้าจะลงมาเยี่ยมเยือน ดังนั้น จึงเป็นที่ ๆ เหมาะที่เราจะไปอยู่

stanza สุดท้าย กวีก็กล่าวว่าเขาคงจะมีความสุขมากถ้าได้อยู่ในสถานที่เช่นที่ว่าโดยมีหญิงที่เขารักอยู่เคียงข้าง จนกระทั่งตายไปด้วยกัน สิ่งเดียวที่เขากลัวก็คือ ถ้าผู้อื่นเห็นว่าเขามีความสุขอย่างไรแล้วก็จะพากันแห่มาอยู่บ้าง ทำให้เกิดเป็นเมืองขึ้นมาอีก อันเป็นสภาพที่เขาต้องการจะหลีกเลี่ยงมาตั้งแต่ต้นแล้ว

แนวความคิดของ Cowley ในบทกวีนี้จะเห็นว่าใกล้เคียงกับความคิดของกวีโรแมนติคที่เน้นความสำคัญของธรรมชาติ และแสดงให้เห็นความขัดแย้งระหว่างเมืองใหญ่อันวุ่นวายสับสน และธรรมชาติอันสงบสวยงาม

The Wish

Well then; I now do plainly see,
This busie world and I shall ne're agree;
The very Honey of all earthly joy
Does of all meats the soonest cloy,
And they (methinks) deserve my pity,
Who for it can endure the stings,
The Crowd, and Buz, and Murmurings
Of this great Hive, the City.

Ah, yet, ere I descent to th' Grave
May I a small House, and large Garden have!
And a few Friends, and Many Books, both true,
Both wise, and both delightful too!
And since Love ne're will from me flee,
A Mistress moderately fair,
And good as Guardian- Angels are,
Only belov'd, and loving me!

Oh, Fountains, when in you shall I
My self, eas'd of unpeaceful thoughts, espy?
Oh Fields! Oh Woods! when, when shall I be made
The happy Tenant of your shade?
Here's the Spring-head of Pleasures flood;
Where all the Riches lie, that she
Has coyn'd and stamp't for good.

Pride and Ambition here,
Only in far fetcht Metaphors appear;
Here nought but winds can hurtful Murmurs scatter,
And nought but Eccho flatter.
The Gods, when they descended, hither
From Heav'n did always chuse their way;
And therefore we may boldly say,
That 'tis the way too thither.

How happy here should I,
And one dear She live, and embracing dy?
She who is all the world, and can exclude
In desarts Solitude,
I should have then this only fear,

Lest men, when they my pleasures see,
Should hither throng to live like me,
And so make a City here.

คำถาม

1. กวีนิพนธ์ของควาลีย์มีความใกล้เคียงกับงานประพันธ์สมัยโรแมนติกในแง่ใดบ้าง อธิบายและยกตัวอย่างประกอบ
2. ตัดกันเป็นตัวแทนของอะไรใน The Grasshopper
3. ความปรารถนาของกวีใน The Wish มีเช่นไรบ้าง